

zostało wydane w dniu 7 listopada 2002 r. na podstawie zmienionego wniosku, bez przeprowadzenia jakiegokolwiek oceny wpływu przedsięwzięcia na środowisko naturalne. Tym sposobem możliwy wpływ na środowisko naturalne nie został w niniejszym przypadku dostatecznie zbadany. Komisja nie uzyskała żadnych informacji w przedmiocie analizy skutków spalania niebezpiecznych odpadów. Po wprowadzenia zmian do wniosku strona pozwana winna była przeprowadzić konsultację z udziałem społeczeństwa, czego jednak nie uczyniła.

W opinii Komisji Republika Federalna Niemiec naruszyła tym samym art. 4 ust. 1 w związku z pkt 9 załącznika I do dyrektywy 85/37/EWG.

Nie może znaleźć poparcia argument pozwanej, jakoby w świetle obowiązującego brzmienia dyrektywy 85/377 w niniejszym przypadku nie ma obowiązku przeprowadzenia oceny wpływu przedsięwzięcia na środowisko naturalne, nawet w sytuacji spalania niebezpiecznych odpadów, z uwagi na fakt, iż głównym celem funkcjonowania elektrowni nie jest unieszkodliwienie lecz odzysk odpadów. Nawet jeśli dyrektywa w obowiązującym brzmieniu posługuje się wyłącznie pojęciem „unieszkodliwiania”, wyłączenie spod systematycznej kontroli przedsięwzięć o oczywistym wpływie na środowisko naturalne pozostałoby w sprzeczności z jej istotnym celem. Odzysk odpadów jest niekoniernie mniej szkodliwy dla środowiska niż ich unieszkodliwianie, co jak wskazuje przykład niniejszego przypadku, zależy od konkretnego sposobu obróbki. Zdaniem Komisji pojęcie „unieszkodliwiania” w pkt 9 załącznika I do dyrektywy 85/377 odnosi się zarówno do odzysku jaki i unieszkodliwiania odpadów. Odmienna wykładnia, przedstawiona przez pozwaną prowadziłaby do zdecydowanego kroku wstecz w stosunku do aktualnej sytuacji prawnej, ponieważ instalacje przeznaczone do odzysku odpadów znalazłyby się całkowicie poza zakresem przedmiotowym dyrektywy 85/377.

(¹) Dz.U. 1985 L 175, str. 40

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Wielkie Księstwo Luksemburga

(Sprawa C-264/06)

(2006/C 190/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: D. Maidani i R. Vidal Puig, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając sankcji za naruszenia rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. (¹) Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 16 ust. 3 tego rozporządzenia;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 16 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 przewiduje: „Ustanowione przez państwa członkowskie sankcje za naruszenia niniejszego rozporządzenia powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające”. Artykuł 19 stanowi, że rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 17 lutego 2005 r. Zgodnie z informacjami, którymi dysponuje Komisja, Wielkie Księstwo Luksemburga nie wypełniło dotychczas zobowiązania do ustanowienia tego rozporządzenia sankcji, które byłyby skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, str. 1)

Odwołanie wniesione w dniu 17 czerwca 2006 r. przez Degussa AG od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie T-279/02 Degussa AG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wspieranej przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-266/06 P)

(2006/C 190/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Degussa AG (Przedstawiciele: adwokaci R. Bechtold, M. Karl, C. Steinle)

Dругa strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony wnoszącej odwołanie

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 5 kwietnia 2006 r. (sprawa T-279/02) (¹), ponieważ jest on krzywdzący dla wnoszącej odwołanie,

2. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 2 lipca 2002 r. (sprawa C.37.519 — Metionina), w zakresie w jakim dotyczy ona wnoszącej odwołanie,
ewentualnie stwierdzenie nieważności grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 3 tej decyzji lub obniżenie jej kwoty;
3. ewentualnie w stosunku do drugiego żądania, skierowanie sprawy do Sądu w celu orzeczenia zgodnie z oceną prawną dokonaną przez Trybunał,
4. w każdym razie obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu przez Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie przytacza cztery zarzuty na poparcie swojego odwołania:

- W pierwszej kolejności Sąd nie zachował wymogów zasady określoności (*nulla poena sine lege certa*), które muszą spełniać przepisy ustanawiające sankcje i w konsekwencji niesłusznie zaprzeczył niezgodności z prawem art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17.
- W drugiej kolejności w ramach oceny czasu trwania naruszenia Sąd wypaczył fakty i naruszył zasadę domniemania niewinności (*in dubio pro reo*) oraz podstawowe prawo do rzetelnego procesu.
- W trzeciej kolejności Sąd naruszył zasadę proporcjonalności kary do winy, która stanowi jeden z aspektów zasady proporcjonalności, ustalając kwotę wyjściową grzywny w wysokości 30 milionów EUR, pomimo że naruszenie nie miało daleko idącego wpływu na cenę metioniny. Poza tym ze względu na wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie Sąd uchybił obowiązkowi uzasadnienia.
- W czwartej kolejności Sąd nie zmniejszył podwyżki kwoty wyjściowej, która ma służyć zapewnieniu wystarczająco odstraszającego skutku, ze względu na różnice istniejące w wielkości pomiędzy wnoszącą odwołanie i Aventis. W ten sposób naruszył on również zasadę równego traktowania.

(¹) Dz.U. C 131, str. 37.

Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Centrum Tłumaczeń dla organów Unii Europejskiej

(Sprawa C-269/06)

(2006/C 190/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: J.-F. Pasquier i D. Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Centrum Tłumaczeń dla organów Unii Europejskiej (CdT)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji CdT odmawiającej zapłaty składek pracodawcy na wspólnotowy system emerytalny;
- obciążenie CdT kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 83a ust. 2 nowego regulaminu pracowniczego „agencje, które nie otrzymują dotacji z ogólnego budżetu Unii Europejskiej, wpłacają do budżetu pełną kwotę składek niezbędnych do sfinansowania systemu”.

Na tej podstawie Komisja zażądała od CdT wpłacenia do budżetu kwot odpowiadających udziałowi pracodawcy w finansowaniu systemu emerytalnego w roku 2005 oraz następnych.

Jednakże CdT odmówił dokonania zapłaty kwestionując stwierdzenie, iż jest agencją nie otrzymującą dotacji z budżetu Unii Europejskiej. CdT twierdzi, iż powinno być traktowane jak agencja otrzymująca dotacje z budżetu. Otóż zdaniem Komisji za ustalone uważa się, że od roku 1998 CdT nie otrzymało żadnej dotacji z przeznaczeniem na funkcjonowanie z ogólnego budżetu Unii Europejskiej, lecz jedynie wynagrodzenie za świadczenia wykonane w ramach współpracy międzyinstytucjonalnej w dziedzinie tłumaczeń.